

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315224437
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315224437.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: P. Š., S. A. XXX, o zaplatenie 4.707,26 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 16C/714/2015-91, zo dňa 17.10.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti náhrady trov konania **z r u š u j e a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti istiny 829,74 eura a v prislúchajúcej časti úrokov z omeškania zastavil (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.860 eur spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 16.11.2015 až do zaplatenia (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol (výrok III.). Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.). Žalobcovi vrátil súdny poplatok za žalobu 43,30 eura (výrok V.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou z 16.12.2015 sa žalobca, ktorého pripustil do konania uznesením z 6.2.2017 na miesto pôvodného žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“), domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 4.707,26 eura spolu s úrokom z omeškania 8,05 % od 16.11.2015 do zaplatenia. Žalobca podaním z 13.9.2017 skôr, než začalo predbežné prejednanie sporu, resp. pojednávanie, vzal žalobu späť v časti istiny v sume 679,74 eura predstavujúcej poplatky a sankčný úrok, v sume 150 eur predstavujúcej úhradu žalovaného po začatí súdneho konania, všetko aj s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania, pričom žiadal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie 3.877,52 eura spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 4 021,52 eura (podľa správnosti zrejme 4.027,52 eura) od 16.11.2015 do 13.6.2017, zo sumy 3.927,52 eura od 14.6.2017 do 5.9.2017, a zo sumy 3.877,52 eura od 6.9.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu späť v časti skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu, resp. pojednávanie a spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu nevyplýval z osobitného predpisu, konanie podľa § 145 ods. 2 C.s.p., aj bez prihliadnutia na súhlas, resp. nesúhlas žalovaného podľa § 146 ods. 1 druhej vety a § 146 ods. 2 C.s.p., zastavil, na základe čoho (ostal) predmetom sporu vyššie uvedený nárok žalobcu.

3. Súd prvej inštancie vo vzťahu ku skutkovému stavu uviedol, že pôvodný veriteľ ako právnická osoba podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili 30.5.2012 v písomnej forme zmluvu, ktorej predmetom bol záväzok pôvodného veriteľa vydať žalovanému kreditnú kartu, na ktorú poskytne finančné prostriedky do výšky úverového rámca 2.400 eur a záväzok žalovaného platiť mesačnú splátku 30 eur. Zo zmluvy vyplývalo, že ročná úroková sadzba predstavovala 22,80 % a informatívny výpočet RPMN v hodnote 26,07 %. Z výpisu z pôžičkovej karty vyplývalo, že žalovaný z kreditnej karty formou platieb alebo výberov z bankomatov vyčerpal 2.010

eur a splátkami uhradil celkovo 150 eur. Z oznámenia o postúpení pohľadávok vyplynulo, že veriteľ ako postupník postúpil pohľadávku z vyššie uvedenej zmluvy žalobcovi ako postupníkovi. Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, keďže veriteľ vystupoval ako dodávateľ (banka, podnikateľ) podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, konštatoval, že išlo podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa s ohľadom na jej obsah aplikoval osobitný predpis upravujúci spotrebiteľské úvery a to zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy.

4. Súd prvej inštancie poukázal na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. a poznamenal, že ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy musel prihliadnuť aj bez návrhu na všetky zákonné prekážky brániace žalobcovi priznať jeho uplatnený nárok. Skúmal preto, či poskytnutý úver nemožno považovať za bezpoplatkový a bezúročný z dôvodu absencie niektorej náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti ozrejmil, že jednou z náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorej absencia má podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je údaj o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) predmetného zákona). Bol toho názoru, že zmluva musela obsahovať informácie o tom, koľko dlžník pri každej splátke zaplatí na istinu úveru, na úroky, prípadne ďalšie poplatky dohodnuté v zmluve. Zo zmluvy však takýto údaj nevyplyval, keďže pôvodný veriteľ poskytol žalovanému len údaj o celkovej mesačnej splátke, ktorá nekonkretizovala výšku splátky istiny úveru, úrokov, prípadne iných poplatkov. Na uvedenom základe dospel k záveru, že pôvodným veriteľom poskytnutý úver treba považovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca sa preto ako aktívne vecne legitimovaný subjekt na základe zmluvy o postúpení pohľadávky mohol úspešne domáhať len vrátenia istiny úveru a úrokov z omeškania z dlžnej istiny úveru. Z výpisu z pôžičkovej karty mal za zrejmé, že žalovaný čerpal z úveru 2.010 eur (t.j. istina úveru), pričom priebežne hradil aj splátky úveru v rôznych výškach. Na splátkach celkovo uhradil sumu 150 eur; žalovaný na istine úveru dlžil 1.860 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia, žalobu žalobcu s poukazom na § 1 ods. 1, ods. 2, § 261 ods. 6, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za dôvodnú len v časti 1.860 eur a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené konštatoval, že žalobcovi omeškaním žalovaného s platením priznanej sumy (istiny úveru) vznikol nárok na úroky z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 10c nariadenia č. 87/1995 Z.z. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná ku dňu uplatnenia si úroku z omeškania žalobcom (t.j. k 16.11.2015) predstavovala 0,05 % ročne, takže žalobcovi patria úroky z omeškania o 8 % vyššie ako je uvedená základná úroková sadzba, teda 8,05 % ročne. Žalobcovi s poukazom na § 365 prvá veta, § 369 ods. 1 prvá a druhá veta Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 druhá časť prvej vety Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. priznal právo na úroky z omeškania z 1.860 eur od 16.11.2015 až do dňa reálneho zaplatenia tejto sumy žalovaným žalobcovi. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.; žalovanému ako úspešnej strane sporu, ktorej pomer úspechu v konaní predstavoval 20,98 %, nepriznal nárok na náhradu trov konania (konštatoval, že žiadne trovy konania žalovanému nevznikli, keďže bol v konaní nečinný). Napokon uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vzal žalobu v časti predmetnej istiny a príslušenstva späť pred prvým pojednávaním, vznikol mu nárok na vrátenie zodpovedajúcej časti zaplateného súdneho poplatku za žalobu podľa § 7 ods. 7 v spojení s § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., kráteného o 6,70 % eura podľa § 11 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb., prostredníctvom prevádzkovateľa systému podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 71/1992 Zb. Keďže žalobca zaplatil súdny poplatok za žalobu 282 eur (zo sumy 4.707,26 eura) a súdny poplatok za žalobu po späťvzátí predstavoval 232 eur (zo sumy 3.877,52 eura), vrátil žalobcovi zodpovedajúcu časť tohto súdneho poplatku 43,30 eura, už kráteného o 6,70 eura.

6. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť. Poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a K. A.Y., ktorým sú slovenské súdy viazané. Uviedol, že predmetný rozsudok predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré majú podľa článku 7 ods. 2 druhá veta Ústavy SR prednosť pred zákonmi SR. Súd prvej inštancie bol preto povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom č. 129/2010 Z.z. Ozrejmil, že Súdny dvor EÚ rozhodol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/

ES stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Z článku 10 ods. 2 písm. i) a ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení konštatoval, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Zhrnul, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice č. 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti náhrady trov zrušiť a v tomto rozsahu vrátiť vec na ďalšie konanie.

8. Súd prvej inštancie žalobu v napadnutej časti zamietol na základe toho, že uzavretá úverová zmluva neobsahuje všetky náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pod písmenom k), t.j. výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. (podľa správnosti zrejme § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.) považoval daný úver bezúročný a bez poplatkov.

9. Náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovenými v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v rozhodnom období sa zaoberal aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017 eurokonformným výkladom tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. (o spotrebiteľských úveroch), ktorý je potrebné v danom prípade použiť, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, uvádzalo pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Ani z dôvodovej správy k tomuto zákonu nevyplývalo, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici tak, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Zohľadňujúc aj účel zákona, vyjadrený v dôvodovej správe, § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES (porovnaj aj s uzneseniami Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 3Cdo 56/2018, zo dňa 24.7.2018, sp. zn. 3Cdo 126/2018, zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4Cdo 211/2017).

10. Odvolací súd použitím eurokonformného výkladu pri posudzovaní toho, či zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi pôvodným veriteľom a žalovaným, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, uzatvára, že § 9 ods. 2 písm. k) zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy nevyžadoval, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom tohto ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a K. A., na ktorý poukázal aj žalobca, zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. To znamená, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom

a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

11. Na základe uvedeného možno konštatovať, že námietka žalobcu, že rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.), je dôvodná.

12. Pretože súd prvej inštancie rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku založil v zamietajúcej časti na nesprávnom právnom závere, pre ktorý sa potom podstatou veci z hľadiska právne významných skutočností pre posúdenie opodstatnenosti žalobného nároku v tejto časti nezaoberal, znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedený nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako aj v súvisiacej časti náhrady trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu týkajúcim sa výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platného v rozhodnom období, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie tiež vyhodnotí, či do úvahy neprichádza aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., z iných dôvodov, akým je absencia amortizačnej tabuľky v zmysle argumentácie uvedenej v ods. 9 a 10 tohto rozhodnutia. Po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, by obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

13. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).